

"Ας χαρούμε τον ξρωτά μας. Ποιός ξέρει ποιά θα είμαστε αθώοι; η-
θήρισε.

Φάνηκε πως είχε ησυχάσει. Τα μάτια του όμως φαινόταν σαν
να κίτταζαν κάπου μακριά μιά άδρατη, τρομερή εικόνα.

"Ελα, γίνε όπως πάντα καλός, του φημίρισε εκείνη. Βγάλε τις
κακίες σου από το μυαλό σου. 'Ησύχασε... Και άλλοτε, όταν βγαί-
νες τη νύχτα, να μην ξεχνάς να παίρνεις μαζί σου τον σταυρό που
σου χάρισα... Και να κοιμάσαι πολύ... Να μην εργάζεσαι τη νύ-
χτα... 'Ακουσε; Γιατί άλλοιώς, θα σε μαλώσω.

"Ναι, αγαπημένη μου... Ποιός ξέρει ποιά θα είμαστε αθώοι!...

"Άθωο; επανέλαβε εκείνη. Θα σε αγαπώ και αθώο και μεθαιού
και πάντα και σ' όλη μου τη ζωή... Είν' αλήθεια ότι αθώο έχοντα
ο άνθρωπος που κι' ο γιος μου. Θα χάσω για λίγο τον έλευσήρι
μου. Δεν θα μπορώ να σε βλέπω πια τόσο συχνά... Μά, ένοιωσα σου,
κι' αυτό δεν θα κρατήσει πολύ. 'Ετσι, αγαπή μου;... Πές μου ένα
κναιό. 'Ελα, μη μου θυμάνε, άφησε τ' άστειο. 'Αρκετά με τρομά-
ξες... Δεν μου μιλάς;... Θεέ μου, μίλησέ μου, γιατί άρχίζω να φο-
βάμαι και τον ίδιο μου!...

"Ναι, αγαπημένη μου!...

"Α! Τι καλός που είσαι! Τώρα πια δεν φοβάμαι τίποτα...

...όσο μου τ' αρέσει, αγαπή μου.

"Σιαστή! τη δέσμευε άποτομα ο 'Ιωσήφ, αρπάζοντάς της το χέρι.

Δεν άκούε κάποιον να στενάξει;

"Τι λές, χριστέ μου; 'Εχεις παρακρού-
σεις; Πού άκούε στεναγμούς;... 'Εγώ ά-
κούω μόνο την κουνουδάρα που κλαίει στα
χαλάσματα του παλιού πύργου. Για ν' ά-
κούε στεναγμούς, θα πή πως δεν μ' αγα-
πάς... Μά, δεν είνε δυνατόν αυτό; Γιατί;
Μήπως δεν βρήκες σ' μένα τον πιο άρρω-
σμένο ξρωτά; Τα άτελειωτά χάδια της κό-
ρης, τη θερμή αγχαλία της γυναίκας;

"Ο 'Ιωσήφ έφερε σύγχυση. Κρως έ-
δράτως άρχισε να τρέχει από το μέτωπό του.
Οι στεναγμοί κι' οι βογγοί του θυμάτος του
βούζιζαν σ' αυτά του!

"Σούτ! 'Ακουσε! 'Ακουσε!... της είπε
πια Ξαφνικά.

"Μά, τί ν' άκούω; Θα με τρελλάνε;

...με τους φόβους σου! Τι έχεις πάθει;

"Όχι, έχεις δικιο... Τίποτα δεν σπι-
θαίνει... 'Αλλά... γιατί μιλάς όπως έκαι-
νος; Με την ίδια φωνή;

"Για πόνο μιλάς, φίλε μου; Πές μου
επί τέλους... Τι θέλεις να πής; 'Ελα, ή-
συχασε, μη θέλεις να με τρομάξεις. Πές μου
πως όλα αυτά ήσαν ένα άστειο.

Τόν άγκάλιασε πάλι και άρχισε να τον φι-
λι, προσπαθώντας να γελάσει, για να κινή
κι' αυτόν να εύθυμώσει. Μά, κατά βάθος την
είχε κυριεύει ένας βαθύς τρόμος κι' ένα
προαίσθημα ότι κάτι κακό θα συνέβαινε.

"Έξαφνα ο 'Ιωσήφ σηκώθηκε όρθιος. Και
τεντώνοντας τα χέρια του προς τα έμπρός,
σαν να προσπαθούσε να διώξει κάποια τρο-
μερή όντασια, με μάτια όλάνοιχτα με τη
φρίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άρ-
χιζε να ξεφωνίζει:

"Άκούω... Άκούω βογγητά!...

"Ένα όγος πάγωσε την κόμησα. Κι' εκείνος, σαν να μάντηψ
τη σκέψη της, έγχοισε και της είπε:

"Έχασα το λογικό μου φαντάζεσαι; 'Όχι! Δεν το έχασα! 'Α-
πονεί τον... Στενάξει!... Βογγάει!... Παλεύει με τον θάνατο!...
Πνίγεται στο αίμα του... εκεί κάτω... ο γιος σου! 'Εγώ τον σκό-
τώσα!

"Α!... Το παιδί μου!... Ξεφάνισε Ξελλα ή κόμησα και σω-
ρώσθηκε κάτω μισολοιθμισμένη.

"Ο 'Ιωσήφ κατέβαινε τώρα τη σκάλα του πύργου, πηδώντας τα
σκαλοπάτια σαν τρελλός.

Πίσω του τόν ακολουθούσε η κόμησα, αναμάλιασμένη, τρελλή...
"Ο πληγωμένος, περμένος μπρός στο τελευταίο σκαλοπάτι, όδου με
άγωνίατη προσπάθεια είχε σωθεί, ήταν πνιγμένος στο αίμα του.

"Πέτρο, παιδί μου! τραύλισε η κόμησα πεσιμένη πάνω στο σώ-
μα του γιου της. Πές μου ένα μόνο λόγο... Πού είσαι πληγωμένος;
Μ' άκούε; Είμαι έγώ, ή μητέρα σου!

Μιά τελευταία ανάλαμπη ζωής φώτισε τα μάτια του νέου.

"Σύ είσαι... φόνισσα! μουρμούρισε στη μητέρα του, με οδυσμέ-
νη φωνή. Το αίμα μου να σέ πν... Ξη!...

Μιά κραυγή υπερτόνον άίλους βγήκε από τα στήθη της κόμησας,
της μητέρας αυτής, που ή άμορτωλές σχέσεις της είχαν όδηγήσει στο
θάνατο το παιδί της. 'Η λαχτάρα της έρωμένης έδωσε μέσα στην ψυ-
χή της, μπροστά στο υπηρικό φίλτρο που Ξύτηνε-
σε Ξαφνικά μέσα της κνιοραχικό, επιβλητικό, ά-
δυσώπητο.

Ζητώντας έλεος και συγγώμη, έπεσε πάνω στο
νεκρωμένο σώμα του γιου της και κόλλησε τα
χέρια της πάνω στα χέρια του, σαν να ήθελε να
του δώσει τη ζωή της.

Μά ήταν άργά, 'Ο νέος είχε ξεψυχήσει!...

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

"Η άρκουδά, μιά ψοραλέα και γέφυρη άρκουδά, χορεύει μελα-
χολικά. Το άφεντικό της, ένας 'Ατσιγγανός, χτυπάει το ντέρι του
και τραγουδάει. 'Ο χορός της άρκουδάς είνε πένθιμος και γελοίος.

Το θέαμα είνε όκντρο, θλιβερό. 'Η δύστυχη άρκουδά μόλις στέ-
κει στα πόδια της άτ' την πείνα. Είνε να την κλαίη κανείς. Το δέ-
μα της είνε μαδημένο και τεντωμένο στα άθλια παΐδια της. Τα μάτι
της τα θολά φαίνονται σαν να διφυόν τον ήλιο και την έλευθερία.

Πού και ποιά, ο άρκουδάρης τη χτυπά με το κοντάρι του στη ρα-
χοζαζαλιά, για να την κόμη πιο «σαζαζα» ή της τραβάει άποτομα
την άλυσίδα, για να δείξη καλύτερα την κνιοραχία του έπάνω της.
Το ταλαιώτομο ζώο, ταπεινωμένο κι' έξευτελιωμένο, άρπνεί τότε,
σαν τους ζελασμένους, ένα άτελειωμένο μονοκρητό, γεμάτο όληνη
και λωρόλονο.

"Ο κόσμος στα μπαζόνια και στο πεζοδρόμιο γελάει με την καρ-
διά του.

Μιά μικρή Τσιγγάνα με λερωμένα γο-
νάτια, άπλώνει τώρα το μελαφό της χέρι,
ζητώντας έλεημοσύνη. Είν' ένα κορίτσι θλι-
μένο, ανήλιχο κι' ευγενικό.

"Η μικρή Τσιγγάνα έχει όστόσο, κατά-
μαραρα σκουριά μάλλια και δόντια κάτασπρα.

"Υγρά είνε τα μάτια της, σκοτεινά, γε-
μάτα μυστήριο κι' όπως κνιττάζουν γύρω
τους, φαίνονται άμνηρημένα πολύ και θλι-
μένα. Το λογικό της σώμα το έξυπνά της πο-
λύχρωμα κορμί. Περαιτέη κοιτασκονο-
τας, σαν να πατά έπάνω σ' αγχαθια. Είνε
επιόλητη και τα λεπτά της πόδια ήλκων
πληρές από κναιό, γιατί ποούν καθώς πα-
τούν στο λιθόστρωτο.

Πού και ποιά χαμογελάει. Μά το χαμό-
γελό της είνε λυπημένο, τραγικό. Κανιμά
άτ' τις έλευνές χορευτικές κινήσεις της άρ-
κουδάς δεν έχουν τόσο τραγικό παράτανο,
όσο το χαμόγελο της μικρούλας Τσιγγάνας.

Κι' ο κόσμος στα μπαζόνια και στο πε-
ζοδρόμιο γελάει, γελάει διαρκώς.

Σ' ένα μπαζόνιο ένα Ξαγγάρι έρωτευμέ-
νον παρακολοιθεί τη σκηνη.

"Εκείνη γυρίζει και λέει στο φίλο της :

"Κνιττάξε, αγαπημένη μου, έκαινη τη
μικρούλα! Είνε τόσο μικρή και τόσο θλι-
μένη!

"Εκείνος μπαίνει άμέσως μέσα στο σπίτι
και σέ λίγο ξαναβγαίνει στο μπαζόνιο, κρα-
τώντας ένα δέμα.

"Ελα, Τσιγγανούλα! φωνάζει στη μι-
κρή αλήτισσα.

Το θέμα πέφτει στα λιγνά χέρια της μικρής, που χαμογελάει ά-
κνρα. Δεν λέει ούτε καν κνιοραχιά. Ρίχνει μόνο μια ματιά στο
μπαζόνιο των έρωτευμένων κι' άνογει περιόρηη το δέμα.

"Ω! Ένα Ξαγγάρι ψηλά γυνακαία μπιτίνα!

"Η Τσιγγανούλα Ξαναχαμογελά, σκίθει και φοριέ τα μπιτίνα.

Κι' ο κόσμος από τα μπαζόνια κι' από το πεζοδρόμιο γελάει,
γελάει διαρκώς....

Να όμως και μιά άπρόβλεπτη, τρομερή σκηνη :

"Ο 'Ατσιγγανός όρμαίει σαν τρελλός έπάνω στη μικρή και την
άρπάζει μ' έναν βάνανο κι' άγριο τρόπο. Στα μάτια του άνάβει Ξα-
φνικά ή παλιά φλόγα της φνίλης του. Είνε ή άπαίσια φλόγα της
εξόκηχωσης και του μίσους, ή φλόγα της περιφρονησεως των ευγε-
νων και των πλουσιων.

Ρίχνει κάτω τη μικρή, αρπάζει τα πόδια της και βγάζοντας της
τα μπιτίνα, τα φτνίει με άηδία και τα πετάει στη μέση του δρόμου.
'Υπώνει έπειτα το κεφάλι του προς το μπαζόνιο των έρωστών
και τούς ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο όρηη και λύσσα.

"Υστερα γυρίζει στην άρκουδά του και τη χτυπάει δυνατά. Το ζώο
τινάζεται έπάνω μονοκρητόντας άγρια. "Ετσι θα μονοκρηξί κι' ή ψυ-
χή όταν τη χτυπάει το μίσος.

"Η άρκουδά κάθεται τώρα στα πναινά της πόδια, συγνασάι-
νοντας και θρηολογώντας άπαίσια. "Ετα
θά θρηολογιά κι' ή σπαρταμένη ψυχή, όταν
κάθεται μπροστά στο Ξεχειλό ποτήρι του
πόνου.

"Η Τσιγγάνα χαμογελάει όλο πίσρα,
συγνασάιοντας κι' αϊτή σαν να πνίγεται.

Κι' ο κόσμος άτ' τα μπαζόνια και το
πεζοδρόμιο ξεκαρδιζεται στα γέλια.

